

Rosa Luxemburg

Den första partidagen

1919

Det tyska proletarietets revolutionära förtrupp har slutit sig samman till ett självständigt politiskt parti. Grundandet av Tysklands Kommunistiska Parti har försiggått så som Spartakusgruppen från första början eftersträvade och förutsåg det inom ramen för sin allmänna uppfattning: inte som en fråga om trosartiklar, inte en splittring på egen hand ”skapad” av en handfull ledare bortom offentlighetens ljus. Det har framsprungit som en naturlig produkt av den historiska utvecklingen, som en liten del av den tyska revolutionens framåtskridande och därmed som en företeelse i de proletära massornas politiska liv. Grundandet av det kommunistiska partiet sammanhänger med den vändpunkt som avslutar den första fasen av den tyska revolutionen och inleder den andra.

Illusionerna från den 9 november är krossade, och dess otillräcklighet har trätt öppet i dagen. Ebert-Scheidemanns nakna kontrarevolution vid den ena polen betingar att den revolutionära fanan hämningslöst och hänsynslöst vecklas ut vid den andra polen; den skarpa högervändningen i rikets officiella topp betingar en energisk orientering vänsterut i fundamenten, i arbetar- och soldatmassorna.

Att klargöra motsättningarna, skärpa kampen, befrämja revolutionens mognad och självbestämmande är de moment som har fött fram Tysklands Kommunistiska Parti och vilka det å sin sida ser sig kallat att verka för. Att grupperna ”Internationale Kommunisten”¹ har anslutit sig och att förhandlingar har inletts om ett organisatoriskt samgående mellan det nygrundade partiet och de revolutionära förtroendemännen (*Revolutionäre Obleute*) i Berlins storindustrier, kan ses som en del av denna process. Även om förhandlingarna för ögonblicket inte har uppvisat något positivt resultat, är de ändå bara inledningen till en självklar och obeveklig process som förenar alla verkligt proletära och revolutionära element inom en organisatorisk ram. Att de revolutionära förtroendemännen i Stor-Berlin, de moraliska representanterna för proletarietets kärntrupp i Berlin, går samman med Spartakusförbundet har bevisats i alla den berlinska arbetarklassens revolutionära aktioner hittills. Sådana band skapade i handling är den enda reella och verkliga basen för ett organisatoriskt samgående; de har framsprungit ur de proletära massornas klassintressen, ur revolutionens livsintresse, och däri ligger garantin för att sakernas logik på kortare eller längre sikt kommer att leda de revolutionära förtroendemännen över till det enda rent proletärrevolutionära lägret, till Tysklands Kommunistiska Parti. De hämningar och den obeslutsamhet som för tillfället står i vägen för detta steg är själva en rest från uppgörelsen med USP, en rest från de uppsplittrande och paralyserande halvmesyrer som detta parti går under med. Därmed skall det emellertid också vara sagt att de sunda och verkligt revolutionära elementen inom USP kommer att lämna denna sista rest, att de mycket snart kommer att rädda sig från den förkvävande atmosfären i detta parti, som i själva verket bara är ett kadaver, över dit där den revolutionära kampen funnit sitt klaraste och mest beslutsamma uttryck.²

Revolutionen manar verkligen med myndig stämma till samlad handling utan tidsspillan. I och med övergången till revolutionens andra fas har de proletära massornas uppgifter ökats

¹ En gruppering som framför allt bestod av revolutionärer från Bremen. Den mest namnkunnige var förmodligen Karl Radek.

² På en kongress i Halle 1920 delades USPD i huvudsak i två lika stora grupper, varav den ena gick till KPD och den andra två år senare till SPD.

omätligt; ramarna har vidgats enormt och den revolutionära plogbillen har borrats djupare i jorden. Omslaget från revolutionen av den 9 november, som huvudsakligen präglades av soldaterna, till en uttalat proletär revolution, från en ytlig, rent politisk omvälvning till den djupgående ekonomiska sammandrabbningen mellan arbete och kapital, kräver en helt annat grad av politisk mognad, skolning och uthållighet av den revolutionära arbetarklassen än under den första inledande fasen.

Nu gäller det att överallt ersätta den revolutionära *stämningen* med en orubblig revolutionär *övertygelse*, och det spontana med det systematiska. För att berika summan av erfarenheterna från den första perioden gäller det nu att ta itu med uppgiften att lägga grunden till den socialistiska byggnaden. Det gäller att förändra systemet med arbetar- och soldatråd från en stundens improvisation till det hårda pansar som säkerställer proletariatet all offentlig makt i samhället.

Och en sak till: Det vi hittills har upplevt sedan den 9 november är egentligen ingen *tysk* revolution; det var en lång rad av uppsplittrade lokala revolutioner och smårevolutioner med delvis operettartade drag. Och i denna förvirrade och brokiga bild speglades hela provkartan av den tyska uppsplittringen och efterblivenheten, och därmed också uppsplittringen och efterblivenheten hos proletariatets revolutionära armé. Även dessa naturliga brister i inledningsfasen måste övervinnas. Den stora enhetliga *tyska* revolutionen måste förberedas genom att de proletära massorna i hela Tyskland når politisk och social mognad, genom att rörelsen drivs utöver de lokala begränsningarna och tillfälligheterna till det gemensamma målet, till den gemensamma fronten.

Mot det traditionella talet om milstolpe på den nyss avslutade partidagen kan man påminna om att partidagen endast kunnat fullfölja brottstycken, endast antydningssvis kunnat ta itu med det enorma arbete som den har fått sig förelagt. Såsom själv varande en liten del av revolutionen delar den dess lott att inte kunna prestera tillräcklig grundlighet och uttömmande arbete.

Vad den har presterat tycks emellertid oss vara av yttersta vikt: Den har summerat de historiska lärdomarna av den hittillsvarande revolutionen, i stora drag angivit riktlinjerna för den kommande utvecklingen och riktat en kraftfull appell om hänsynslös kamp till Tysklands samlade proletariat.

Den anda som de delegerade från alla delar av riket talade i gör att man med tillförsikt kan hoppas att det utförs ett gott arbete, att appellen inte lämnas utan eko och att Tysklands Kommunistiska Parti som den proletära revolutionens stöttrupp blir det borgerliga samhällets dödgrävare.

Nu gäller det att gå till verket med alla krafter. Som Liebknecht sa vid slutet av sitt anförande: De fruktansvärda politiska och sociala besvikelserna, den kapitalistiska ekonomins sammanbrott, är själva de värtaligaste agitatorerna för den sociala revolutionen.

Det är vår uppgift att stödja och leda denna de objektiva förhållandenas propaganda med klarhet, energi och entusiasm. Att smida det tyska proletariatet till den väldiga hammare som krossar klassherraväldet, det är Tysklands Kommunistiska Partis historiska uppgift.

Die Rote Fahne (Berlin) Nr 3, 3 jan 1919.